

Hồ Tĩnh Tâm

Mùa xuân dịu dịu

Từ Trà Nóc, rẽ trái vào khu công nghiệp, chạy thêm khoảng nửa giờ xe honda là tới nhà bà Tám. Hai vợ chồng bà sống với người con gái út. Liền ranh hai bên vườn là nhà của hai người con trai, sống bằng nghề làm ruộng. Cả hai đều còn trẻ, nhưng anh nào cũng lóc nhóc bốn đứa con. Họ hùn hạp mua cho em gái một con dê sữa, giống Hà Lan, nói là ráng nuôi lấy sữa cho cha mẹ dưỡng già. Tiếng là vậy, nhưng hai ông bà già uống hết bao nhiêu; lũ cháu ngày nào cũng kéo sang, chúng uống sạch bách số sữa mà cô út vắt được mỗi ngày. Được cái, chúng đũa nào cũng như đũa nào, luôn thay nhau đi kiếm cỏ, kiếm lá so đũa cho con dê ăn no đến canh hông. Nhờ vậy cô út cũng khỏe, có dư thời gian để nuôi thêm đàn heo thịt và bốn con heo nái; đã vậy, từ khi nhà máy chế biến thủy sản dựng lên gần nhà, cô út còn nuôi thêm mấy hàm cá trê. Thức ăn mua của nhà máy, cá bán cho nhà máy, cô út trúng liền mấy vụ cá, coi mò còn khá giả hơn cả hai người anh trai.

Cô út đã ngót nghét qua tuổi hai mươi ba, nhưng chưa hề có đám nào đến dạm hỏi. Mà ở cái làng này, tạng người ốm yếu như cô út, kẻ cũng khó lấy chồng. Làng nhóc nhách con gái, đến mức dư thừa. Đã vậy gái làng lại khỏe căng, rùng rục nhựa sống, khác hẳn với vẻ trầm lặng của út. Thương

em phòng không thui thui, có lần anh hai qua chơi, nói với mẹ: "Hay là dạm hỏi cho con út đám Đài Loan nào đó, gả phứt cho rồi. Cứ ở mãi như vậy, rồi cũng chết già. Làng ta con gái thừa mứa, mười tám tuổi đã tấp tễnh về nhà chồng; đũa nào ngoài hai mươi, đã coi như ế, phải kéo nhau đi lấy chồng xứ khác. Lép xẹp như con út, làm sao kiếm nổi mụn chồng trong xóm". Bà Tám nghe vậy chỉ chặt lưỡi, không nói tiếng nào.

Vợ chồng anh ba qua chơi, lựa lúc út đi cho heo ăn, cũng khuyên cha mẹ gả em cho Đài Loan. Anh ba nói, thiếu gì con gái bây giờ lấy chồng ngoại, nhiều đũa hên, lấy được chồng tốt, sống đình huỳnh như bà hoàng. Ông Tám lắc đầu: "Thiếu gì đũa xui xẻo. Qua bên, một tiếng của người ta cũng không biết. Chồng sai làm cái này lại làm cái khác, nó bực, nó thường căng chân, hạ căng tay, đánh cho bầm mắt. Thà ở vậy còn hơn đi ở đợ xứ người". Còn Út, khi biết chuyện chỉ lặng thinh.

Ngày ngày, Út lui cui việc nhà, việc ruộng. Tiền bạc dư đã mỗi ngày một nhiều, Út bắt đầu sắm sanh nhà cửa. Cũng chẳng nhiều nhận gì. Cái tivi, cái đầu máy cho cha mẹ coi hát; cái quạt bàn để khi nhà có khách thì mở cho mát. Còn như tập vở, bút mực của tám đũa cháu, một tay út lo hết cho chúng. Khi thấy chúng mỗi ngày mỗi lớn, sức ăn như hạm, út bỏ tiền mua thêm hai con dê sữa; bỏ hẳn ra công đất trồng cỏ ông, cỏ voi. Mấy đũa cháu nhờ đó đỡ phải chạy lung tung kiếm thức ăn cho dê như cấp trước.

Một bận, con dê có khoang đen khoang trắng, tự dưng bị bỏ ăn. Út hoảng lên, phải chạy ra Trà Nóc mời bác sĩ thú y. Ông bác sĩ còn trẻ, sau một lúc dùng tai nghe, nghe mạch tim cho con dê, dùng tay sờ nắn khắp mình con dê, rồi vạch mồm nó ra xem lưỡi, bắt đầu lúi húi kê toa thuốc. Gần trăm

ngàn tiền thuốc. Vậy mà sau ba bận chạy chữa như vậy, con dê vẫn lăn ra chết. Út buồn lắm. Út ngồi lặng ở góc vườn khóc rung rức. Anh bác sĩ trẻ thì cuống lên. Anh vừa sợ mất uy tín, vừa sợ làm út buồn. Anh hứa với ông bà Tám sẽ thụ tinh nhân tạo cho hai con dê sữa, sẽ làm cho chúng đẻ thêm hai con dê nữa để bù vào con đã mất.

Từ đó, mỗi ngày anh bác sĩ lại chạy xe máy từ Trà Nóc vào nhà Út. Xoay xở mãi, cuối cùng anh ta cũng làm cho hai con dê mang bầu. Khi hai con dê mang bầu, anh bác sĩ lại càng năng lui tới thăm thú cho chúng. Khi biết chắc hai con dê đeo bầu dê cái, anh bác sĩ vui mừng ra mặt. Anh hai, anh ba của Út lại càng mừng hơn. Họ rủ anh bác sĩ ở lại, đãi cháo gà, cá lóc hấp. Anh bác sĩ không quen uống rượu, mới được năm ly đã lăn ra chìm xuống tại bên. Báo hại Út phải dọn bộ ngựa cho anh ta nằm ngủ.

Nửa đêm, anh bác sĩ tỉnh rượu, tụt khỏi bộ ngựa ra bàn chằm trà ngồi uống. Út nằm trong buồng, nghe động lịch kịch thì bước ra. Út quây cho anh bác sĩ ly chanh đá. Út pha nước nóng, đem khăn mặt cho anh bác sĩ rửa mặt. Rồi Út xuống bếp nấu nồi cháo cá. Út săn sóc anh bác sĩ tận tình còn hơn cả săn sóc hai người anh ruột.

Ngày hôm đó anh bác sĩ ở lại nhà ông bà Tám, bởi anh dự đoán, có thể đêm nay cả hai con dê sẽ đẻ con; chúng cần được săn sóc đặc biệt, cần được chú tâm từng li từng tí. Rồi anh dặn Út sửa soạn một số đồ lặt vặt để chuẩn bị đón hai chú dê con ra đời. Út chạy xe đạp ra chợ Trà Nóc, sắm sanh đủ các thức mà anh bác sĩ dặn, rồi ghé chợ mua ít đồ ăn. Buổi trưa có mắm cá lóc chưng, ăn cặp với rau nhút; lại còn cả canh chua cá ngác, cá bống trứng kho tiêu. Cả nhà đang ngồi ăn thì có người chú họ từ Bảy Núi xuống chơi. Thấy út ngồi kể anh bác sĩ trẻ, ông chú họ đơn đã: "Ừa! Con Út lấy chồng

hỏi nào tao hồng hay! Mà chồng bay quê ở đâu? Làm nghề gì?". Út đỏ lựng hai gò má. Anh bác sĩ cũng vậy. bà Tám phải đỡ lời cho con: "Hồng phải vợ chồng. Cậu Hai đây là bác sĩ thú y, vô đỡ cho hai con dê sữa sắp đẻ". Ông chú nghe vậy, cười hà hà: "Thấy tụi nó ngồi cặp kè bên mâm cơm, coi bộ cũng xứng, tui mới làm tai hại ra làm vậy. Thông cảm ngen chú Hai! Mà kể con Út cũng giỏi giang, có thua kém đứa nào đâu. Anh chị ngắm đám nào được, lo dần đi là vừa. Tui nói vậy, trúng không chú hai?". Anh bác sĩ lại càng đỏ rần gương mặt, bẽn lễn cười, trả lời lúng búng: "Dạ! Cô Út giỏi lắm!". Ông chú ngửa đầu cười hề hả: "Chú Hai thấy không, roi roi như con Út vậy đây là một đó ghen! Lóng rày, hồng biết vì sao, đàn bà con gái xừ mình cứ đua nhau phì ra như lu nhưt. Eo co mắt đâu ráo trọi. Làm ốm mới khó, chứ muốn mập thì mấy hồi". Út mời ông chú ăn cơm, ông chú chém chém bàn tay vào không khí: "Có mắm chung, có canh chua, không có rượu, tao nuốt gì nổi". Út phải chạy đi kêu anh hai, anh ba qua uống rượu với ông chú họ. Phần Út và anh bác sĩ, vì phải lo cho hai con dê sắp đẻ, họ lui ra sau vườn, tìm đến chuồng dê.

Anh bác sĩ thò tay qua liếp chuồng, nắn nắn bầu vú của hai con dê, nói: "Cô Út à! Có thể chúng đẻ sớm hơn dự định. Nhờ Út chạy mượn thêm hai bình thủy nữa để đựng nước nóng". Út nghe lời anh bác sĩ, đi qua nhà hai người anh. Khi đã ra khỏi ngõ, Út thấy vui vui một niềm vui rất lạ; vậy là Út không đi nữa, mà út bắt đầu nhảy chân sáo, vừa nhảy Út vừa khe khẽ hát một giai điệu lạ hoắc lạ hươ ở đâu ập đến trong đầu. Khi trở lại, Út thấy anh bác sĩ đang đứng gác một chân lên gióng cây ngang của chuồng dê, khe khẽ huýt gió. Lạ thiệt! Giai điệu nghe quen quen như giai điệu mà Út đã hát khi ra khỏi ngõ. Út thấy xôn xang. Út đứng lặng đi một lúc. Khi anh bác sĩ quay lại, Út giật thốt cả người, tự nhiên nói như nói cà lăm: "Đẻ... đẻ Út... vô

trông... nấu nước". Ông chú và hai người anh vẫn đang ngồi uống rượu. Mỗi màng vẫn còn ê hề, nhưng vừa ngó thấy Út, ông chú đã nói: "Con Út hồng nhớ tánh chú Năm mầy sao? Đang cuối mùa khô, bay chạy ra ngoài, kiếm bậy cho tao mớ bông lục bình". Út lại chạy trở ra sau vườn. Lại nghe anh bác sĩ đang huýt gió. Giai điệu nghe quen thuộc, xao xuyến lạ lùng. Nhưng Út phải xắn quần lội xuống ruộng để hái bông lục bình cho ông chú. Út hái nhoáng nhoàng một lọn lớn, chặt cả cầm tay. Khi đi ngang qua chuồng dê, anh bác sĩ nhìn thẳng vào mắt Út, nói: "Bông lục bình tím quá xá há cô Út! Lục bình nở rộ vậy là sắp xuân về, sắp Tết đến nơi. Tết này có thêm hai con dê, cô Út bận dũ dần nghen!". Út thấy nóng ran hai gò má, đi thẳng một mạch vô nhà bếp.

Đêm đó, lỏi chín giờ thì cả hai con dê lần lượt đẻ con. Nhìn hai con dê mẹ liềm liềm bộ lông ướt rượt của hai chú dê con, Út mừng tới rướm cả nước mắt. Khi thấy hai chú dê con lẩy bẩy tìm cách đứng lên, nhưng chưa đứng được đã ngã lăn ra, nước mắt Út tự dưng trào ra lả chả. Anh bác sĩ đưa tay vỗ lên vai Út: "Không sao đâu! Giống dê sữa này khỏe lắm. Chỉ chút xíu nữa là chúng rúc bụng mẹ, bú chùn chụt ngay bây giờ. Yên tâm đi cô Út!". Út thấy nóng ran cả bờ vai. Nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có bàn tay đàn ông xa lạ đặt lên vai Út. Út phải ráng lắm mới giả tảng lơ như mình không hề bị xao xuyến. Còn ông bà Tám thì sung sướng tới nở cả mặt. Cả hai xăng xái chạy tới chạy lui. Bà Tám đem cả bình trà, cả đĩa bánh ra tận chuồng dê khoản đãi anh bác sĩ. Hình như nhờ hai chú dê con đã ra đời khỏe mạnh, khiến anh bác sĩ tự tin hơn, thành ra anh ăn nói coi mời khá tự nhiên, thoải mái. Lần đầu tiên Út thấy anh bác sĩ châm lửa đốt một điếu thuốc; nhưng vừa hút một hơi, anh bác sĩ đã ho sặc sụa. Tội nghiệp! Đàn ông đàn ang gì mà không hút được thuốc, không uống được rượu. Người như anh, làm sao

hạp với lối sống của trai làng ở đây. Út thấy thoáng chạnh lòng.

Sáng ngày anh bác sĩ phải trở ra Trà Nóc lo công việc của trạm thú y. còn lại một mình, Út trở nên lập chậ lập chậm, làm việc nào cũng không ra đầu vào đầu. Bà Tám thấy vậy thì nói: "Con nhỏ hôm nay ngộ thiệt! Làm như bầy trùng bùa trùng ngãi phải hông? Việc gì cũng cứ thủng thủng mà làm. Hấp ta hấp tấp như vậy, hông xong việc gì đâu con!". Út cố tự trấn tĩnh, nhưng không hiểu sao người cứ bồn chồn, cứ cuống quýt một nỗi niềm run run khó tả. Đã bao nhiêu lần Út nhìn mặt trời. Mặt trời vẫn nắng ửng ửng. Đã bao nhiêu lần Út nhìn ra ngõ. Ngõ cứ hun hút vắng lặng. Bà Tám nói: "Chú Hai bác sĩ chắc bận công chuyện ở ngoài. Bầy cứ làm y thình như lời nó dặn. Người ta là bác sĩ, phải đi giáp vòng thiên hạ, có đâu chỉ chuyên chú cho công việc nhà này. Mày biết có bao nhiêu trăm người nuôi dê sữa không? Có người còn nuôi cả mấy chục con. Người ta cũng cần bác sĩ chớ bộ!". Nghe mẹ nói, Út buồn lặng đi. Đầu phải mình Út nuôi dê đâu. Ở xóm bên, con Sáu Hường nuôi tới mấy con. Mà Sáu Hường cũng chưa có chồng. Sáu Hường đã hăm hai tuổi. Út nghe đau thắt trong ngực, như có ai nắm lấy tim mình mà bóp. Sao mà Út muốn chạy qua nhà Sáu Hường quá. Biết đâu dê sữa nhà Sáu Hường cũng đang đẻ, hay đang mang bầu. Sao mà lâu nay Út không hề để ý tới chuyện này. Út thấy nóng râm ran trong ngực. Út kêu con Tím, con anh hai tới, đưa cho nó mấy ngàn bạc, nói: "Bây chạy ù qua nhà cô Sáu Hường, mua cho Út chục hột vịt lạt". Khi con Tím đã cầm tiền trong tay, nó ngược mắt hỏi: "Mua nhà bác Bảy cho gằn ghen Út?". Út cuống lên: "Hông... hông được! Bây chịu khó chạy xe đạp tới nhà cô Sáu, hỏi cổ cách... cách làm bơ giùm Út". Con Tím lại chun mũi nói: "Thì cậu Hai chỉ rồi đó thôi". Út dí ngón tay lên trán con Tím: "Con này! Biểu đi thì lẹ giùm. Ở đó các có hỏi hoài. Mè miệng bây giờ ghen con!". Khi con Tím đã ra tới

vuông sân trước nhà, Út gọi với theo: "Tím à! Nhớ xem dê cô Sáu Hường đẻ được mấy con nghen!".

Con Tím vừa ra khỏi ngõ thì bà Tám trờ tới, cho Út hay một tin động trời, khiến Út sa sầm cả mặt mày: anh bác sĩ bị đụng xe, đang phải nằm viện. Trời ạ! Vậy mà Út không biết, Út nghĩ lung tung ra mọi chuyện. Bậy quá! Phải kiếm thức gì đi thăm ảnh. Bà Tám nói: "Thủng thủng rồi sớm mơi hăng đi. Giờ chiều rồi, đi sao kịp".

Út tới nơi thì anh bác sĩ đã xuất viện. Đành phải tìm tới nhà của ảnh. Nhưng nhà của ảnh ở đâu thì Út lại không biết. Chắc phải đến trạm thú y Trà Nóc hỏi thăm người ta. Mà làm vậy chắc là kỳ lắm. Lỡ người ta hỏi Út với ảnh quan hệ ra làm sao thì biết trả lời thế nào. Với nữa, lỡ ảnh đã có vợ có con, người ta sẽ dị nghị thế nào về Út. Biết bao nhiêu người nuôi dê sữa, chứ có phải mình Út đâu. Xách cái làn nặng trái cây và hột gà, Út đứng lụng khụng mãi ở hành lang bệnh viện. Cuối cùng, thấy phân vân khó xử, Út quày quả trở ra bến xe, đón xe buýt về nhà.

Khi ngang qua nhà Sáu Hường, Út nhìn thoáng thấy hai cây mai năm cặp hai bên bàn thiên đã trở bông vàng lấm tấm, mới sực nhớ, chỉ còn hơn tháng nữa là Tết. Anh bác sĩ đã nói, Tết này chắc Út bận dừ dẩn với hai chú dê con. Ô, chuyện nhỏ ấy mà. Út là con nhà lao động, cứ càng nhiều việc lại càng vui. Rồi đây Út sẽ nhân đàn dê ra thật nhiều, Út sẽ cho anh bác sĩ thấy, Út làm được tất tậ mọi việc.

Khi về tới nhà, Út đang tính dọm chân bước xuống bên cây cồng ngồi nghỉ một chút, bỗng con Tím ở đâu chạy à tới, nói như reo lên: "Út à! Cậu

hai bác sĩ vừa tới xong. Cậu đang ở ngoài chuồng dê với nội. Mà cậu hồng sao đâu. Chỉ trầy xước chút đỉnh thôi à". Trời đất! Út nghe như có ai đang gióng trống liên hồi trong ngực. Vậy là Út lập vấp bước vô nhà, hấp tấp đi thẳng vô buồng. Lựa hết cái áo bông này tới cái áo bông khác, sau cùng, Út lựa cái áo cánh màu nâu. Út nhớ, có lần anh bác sĩ đã nói, cô Út mặc áo cánh nâu coi hợp với gương mặt. Mà gương mặt Út đi xa về, nó có lấm bụi không nhi? Út cầm cái gương lên. Hai gò má ửng ửng. Hai con mắt lóng lánh. Chính là Út đó thôi. Nhưng phải chải lại mái tóc mới được, phải rửa sơ qua gương mặt mới được. Út cầm cái khăn đi ra sạp nước. Từ sạp nước nhìn xéo qua chuồng dê sau nhà, tim Út như thắt lại. Anh bác sĩ và mẹ không còn ở đó nữa. Út rửa qua quýt lấy có rồi chạy vội vào nhà. Té ra mẹ và anh bác sĩ đang ở trước vuông sân đất, cả hai đang lật lá mai với ông Tám. Con Tím cũng có ở đó, nó đang nói gì với anh bác sĩ.

Út thấy lúng túng, không biết mình có nên ra ngoài sân không. Tim mình đập rộn như vậy, không khéo lại nói cà lăm mất thôi. Út còn đang phân vân thì đã thấy mẹ bước vào nhà. "Ủa, con Út về hồi nào. Bữa nay để heo đó tao cho ăn, bây đi làm com. Có cậu hai bác sĩ cùng ăn. Mấy con cá trê vàng, chiên hết nghen con. Canh chua thì để đó tao nấu". Con Tím từ ngoài sân chạy vào, líu ríu hỏi: "Có mua thêm hột vịt không Út?". Út gật đầu, dúm vào tay nó mớ tiền. "Bay chạy ù qua bên bác Bảy cho gằn. Mà nè! Nhớ mua thêm hai củ hành tây, với mớ rau răm nữa nghen!". Con Tím lại chun mũi, hấp háy hai con mắt tròn như bi ve. "Bộ Út tính làm gỏi gà sao cà? Để con kêu ba với bác Hai qua luôn nghen! Nhà con có khô cá lóc, cả khô cá chạch nữa".

Ngoài sân, ông Tám vẫn đang cùng anh bác sĩ vật lá mai. Nhà Út nhiều

mai lấm. Mai trồng dưới đất, mai trồng trong chậu. Mai năm cánh, mai sáu cánh, mai hăm bốn cánh. Mai tứ quý, mai chiếu thủy, mai cúc, mai lò xo, mai ngự. Cả một vườn mai từ đời ông cố tổ để lại. Có cây đã ngoài trăm tuổi. Năm nay trời rét đậm, chắc mai sẽ rộ bông vàng rực. Chùng mai nở mà anh bác sĩ vào chơi, dám ảnh phải mê vườn mai của nhà Út dữ dần luôn. Năm nào cũng có người ngoài thành phố vào hỏi mua. Họ trả mỗi cây những mấy cây vàng SJC, nhưng chùng nào ông Tám mới bán. Họ biết vậy, nhưng họ vẫn cứ hỏi. Hỏi để lấy cớ ngắm nghĩa những gốc mai thế trồng trong chậu. Lại còn mười mấy chậu thiên tuế, mấy gốc kim quýt, mấy gốc cần thăng; lại còn khế kiểng, sung kiểng. Út nhìn ra ngõ. Hàng cây phát tài đã trở bông từ hồi nào, hương thoảng vào lát phát.

Út đang nghĩ miên man về vườn kiểng, chợt nghe đội lên tiếng dê be be gọi vắt sữa. Chắc không sao đâu. Chiên xong mấy con cá trê vàng rồi tính.

Hồ Tĩnh Tâm

Nguồn: <http://www.vannghesongcuulong.org>
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 5 tháng 6 năm 2010